

Chương thứ 11

HẬU KIỂM SÁT

Cứ đến ngày tết đoan ngọ của huyện Thành Chương lại nhộn nhịp hẳn lên. Mọi người trong trang túa về dòng Hoàng giang khi màn đêm sụp xuống, ngay cả Bội Bội cũng nao nao với lễ hội này. Nàng cùng hai a hoàn đem theo chiếc đèn hoa đẹp nhất để thả xuống dòng Hoàng giang.

Bên bờ Hoàng giang, không khí ngày hội tỏa ra trông thật là nhộn nhịp. Từng chiếc hoa đăng được thả xuống dòng Hoàng giang kiến tạo nên khung cảnh vừa tráng lệ, vừa lộng lẫy. Những chiếc hoa đăng dập dềnh theo sóng nước Hoàng giang.

Bộ đầu Đàm Cối vừa thấy Bội Bội đến liền lớn tiếng quát tháo:

- Tránh ra ! Tránh ra ! Nhường đường cho Cao tiểu thư !

Cùng với những lời nói đó, Đàm Cối không ngừng đẩy mọi người đặt ra hai bên, để mở cho Bội Bội một lối đi xuống bờ Hoàng giang.

Nàng bưng chiếc đèn hoa chậm bước tiến xuống bờ sông. Đứng trên bờ, Bội Bội ngắm nhìn những dãy hoa đăng bồng bềnh trên sóng nước.

Nàng buột miệng nói:

- Đẹp quá !

Nàng ngồi xuống mép nước từ từ thả chiếc đèn hoa xuống. Khi ngọn hoa đăng rời khỏi tay nàng, lập lơ trôi theo những cơn sóng lăn tăn thì Bội Bội cảm nhận như có ai đó đang dõi theo mắt nhìn vào mình. Cảm giác ấy rõ mồn một như thể có người nào đó đang sờ vào mình. Cảm giác đó khiến xương sống nàng gay lạnh.

Bội Bội đứng yên. Nàng nhìn lại sau lưng. Đúng như nàng cảm nhận. Cách nàng chỉ năm bước, một gã đại hán với chòm râu hùm, mắt sáng ngời ngời nhìn Bội Bội.

Bội Bội hơi chau mày nghĩ thầm:

- Gã này là ai, sao lại nhìn mình chăm chú vậy ?

Nàng lắc đầu xua đi ý niệm đó ra khỏi đầu mình, nàng nghĩ tiếp:

- Gã là ai cũng không can hệ gì đến mình, chẳng để tâm đến gã làm gì !

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Bội Bội vẫn cảm thấy mất hẳn đi sự hứng thú ban đầu.

Bội Bội nói với Đàm Cối:

- Đàm bộ đầu, hộ tống Bội Bội về huyện phủ !

- Tiểu thư không thích đi dạo trên bờ sông à ?

Bội Bội lưỡng lự rồi nói:

- Bỗng dưng Bội Bội cảm thấy có điều gì đó bất ổn !

Đàm Cối mỉm cười:

- Tiểu thư, có gì mà sợ ! Đã có Đàm đầu bên cạnh nàng rồi ! Chẳng có ai dám làm kinh động đến tiểu thư đâu.

Bội Bội suy nghĩ rồi gật đầu:

- Được rồi ! Bội Bội sẽ cùng với Dục Tinh và Tiểu Cầm đi dạo. Nhưng Đàm bộ đầu phải bảo vệ cho chúng tôi đó ! Bộ đầu có đề ý đến gã hàm râu quai nón kia không ?

Đàm Cối mỉm cười:

- Tiểu thư yên tâm, dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không dám mạo phạm tiểu thư đâu !

Bội Bội gật đầu :

- Bội Bội cũng nghĩ vậy !

Nàng nói rồi cùng với Dục Tinh và Tiểu Cầm rào bước đi. Đàm Cối theo sau ba người. Có Đàm Cối đi sau lưng, Bội Bội cũng an tâm phần nào.

Nàng nghĩ thầm trong đầu:

- Sao ta không nhân cơ hội này ghé qua thảo xá của Thiếu Hoa. Huynh ấy chắc chưa lên thuyền đi câu đâu.

Ý nghĩ ấy lướt qua tâm trí nàng, bất giác tạo ra trong Bội Bội một niềm phấn khích khó tả. Bội Bội mỉm cười một mình vì ý nghĩ thầm kín kia.

Đang phấn khích với ý niệm ghé qua thảo xá của Thiếu Hoa. Bội Bội sững bước khi thấy có người đang cản đường đi của nàng.

Bội Bội nhận ra ngay hàm râu quai nón. Đôi chân mày nàng nhíu lại, quay ra sau lưng chẳng thấy Đàm Cối đâu nữa.

Bội Bội lo lắng gọi:

- Đàm bộ đầu...

Không có tiếng Đàm Cối đáp lời nàng.

Gã có hàm râu quai nón bước đến trước mặt nàng. Y vừa đi vừa nói:

- Cao tiểu thư gọi Đàm bộ đầu làm chi, vô ích thôi !

Bội Bội nhìn gã, gắt giọng hỏi:

- Ngươi là ai ?

Y vượt hàm râu quai nón, khệnh khạng nói:

- Tại hạ là nhị trại chủ Lĩnh Cương trại, trên Bạch Đầu Sơn, tục danh là Cương Dao Dương Trụ !

Bội Bội khoát tay:

- Bội Bội không quen với người sao lại cản đường Bội Bội ?

Dương Trụ vượt hàm râu quai nón:

- Đúng rồi, một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng như Bội Bội cô nương thì làm sao mà biết được một nhị trại chủ của Lĩnh Cương trại được chứ ? Tiểu thư tuy không biết Dương mỗ nhưng Dương mỗ thì lại biết tiểu thư. Không chỉ biết tiểu thư mà còn ái mộ tiểu thư nữa !

Bội Bội khoát tay nói:

- Bội Bội không cần biết ngươi là ai ! Hãy tránh đường cho Bội Bội !

Dương Trụ cười khẩy nhìn nàng nói:

- Chẳng lẽ Bội Bội tiểu thư đáp lại sự ngưỡng mộ của nhị trại chủ Lĩnh Cương trại như vậy sao ?

Y chấp tay sau lưng nói tiếp:

- Tại hạ ngưỡng mộ Cao tiểu thư từ lâu, và có ý mời Cao tiểu thư đến Lĩnh Cương trại trên Bạch Đầu Sơn để ngao lãm. Tiểu thư không từ chối chứ ?

Bội Bội gắt gỏng đáp lời Dương Trụy:

- Bội Bội đường đường là ái nữ của huyện lệnh, sao có thể nhận lời của một trại chủ lục lâm chứ ? Nhị trại chủ định bốn cột bốn tiểu thư à ?

Dương Trụy phá lên cười.

Tràng tiểu ngạo của gã cất lên khiến cho mặt hoa của Bội Bội sa sầm hẳn xuống.

Nghe gã cười, nàng càng gắt giọng quát:

- Người định làm gì nào ?

- Dương mỗ muốn thỉnh giáo Cao tiểu thư đến Lĩnh Cương trại. Dương mỗ nghĩ nàng sẽ không từ chối. Vì khi nhị trại chủ Dương Trụy muốn thì ngay cả huyện lệnh đại nhân cũng phải chịu theo ý muốn của Dương Trụy.

Dương Trụy nói rồi khom mình với vẻ nhún nhường.

- Tại hạ mời tiểu thư !

Bội Bội tròn mắt nhìn Dương Trụy:

- Bội Bội không đi đâu cả !

Dương Trụy cau mày cười khẩy:

- Lời nói của Dương Trụy là rượu mời. Tiểu thư không nhận thì Dương mỗ phải dùng đến hành động bất đắc dĩ với nàng đó !

- Người tưởng ở đây là Lĩnh Cương trại Bạch Đầu Sơn à ? Người nên nhớ đây là huyện Thành Chương !

Dương Trụy lại cất tiếng cười sằng sặc. Tiếng cười của y phát ra đập vào thính nhĩ của Bội Bội khiến nàng bủn rủn cả người.

Khi gã cười, Bội Bội thét lớn:

- Đàm bộ đầu ! Đàm bộ đầu !

Bội Bội thét đến khan tiếng vẫn không nghe tiếng của Đàm Cối đáp lại.

Dương Trụy gắt giọng nói:

- Nàng đừng thét lên như vậy nữa ! Hãy cho bốn trại chủ biết nàng có nhận lời thỉnh cầu của ta không ?

Bội Bội lắc đầu:

- Ta không nhận lời của ai cả !

- Cao tiểu thư đáp lại sự ngưỡng mộ của Dương mỗ như thế khiến ta thất vọng quá. Nhưng ta nghĩ rồi tiểu thư cũng sẽ quen với ta mà thôi !

Dương Trụy lừng lững bước về phía Bội Bội.

Thấy gã bước về phía mình. Bội Bội và Dục Tinh lẫn Tiểu Cầm phải thoái bộ.

Nàng vừa thối bộ vừa nói:

- Người không được làm càn đó ! Ta nói lại một lần nữa, người không được làm càn đó !

Mặc cho Bội Bội nói, Dương Trụy vẫn cứ sấn bước tới.

Bội Bội thét lên:

- Người nghe ta nói không ? Nếu như người làm Bội Bội sợ thì Bội Bội sẽ báo với lão nhân gia ! Phụ thân ta sẽ trừng trị người về tội bất kính với Bội Bội.

Mặc dù nghe nàng nói, nhưng nhị trại chủ Lĩnh Cương trại Dương Trụy cười khẩy, vẫn lừng lững bước về phía chàng. Y vừa đi vừa nói:

- Một huyện lệnh huyện Thành Chương nhỏ nhoi thì làm gì được ta chứ ?

Bội Bội tiếp tục thối bộ.

Dương Trụy chậm rãi nói tiếp:

- Thật ra Đàm bộ đây mà nàng tin tưởng thật ra là người của Lĩnh Cương trại, còn huyện Thành Chương này hàng năm huyện lệnh phải cống nạp cho chúng ta nữa đó ! Bây giờ thì Dương mỗ quyết định tiên cử nàng làm áp trại phu nhân !

Bội Bội bịt tai lại, lắc đầu thét lên:

- Ta không tin, ta không tin !

- Tin hay không là quyền của nàng nhưng rồi nàng cũng phải tin thôi !

Y nói dứt lời, vừa chớp động thân pháp thật nhanh lao đến Bội Bội. Dục Tinh và Tiểu Cầm thét lên:

- Người không được đụng đến tiểu thư !

Vừa nói hai nàng vừa bước xê qua án ngữ trước mặt Cao Bội Bội.

Dương Trụy hừ nhạt một tiếng:

- Các người muốn chết ?

Y vừa nói vừa dựng song thủ vô thủy vào ngực hai ả a hoàn của Bội Bội. Dục Tinh và Tiểu Cầm dường như chẳng có chút phản xạ nào trước chiêu công tàn nhẫn của họ Dương. Cả hai, mỗi người nhận một chương của Dương Trụy.

Thể pháp hị bị nhắc bổng khỏi mặt đất, bay về sau non hai trượng, nằm dài bất động. Ngũ quan đều rịn máu trông thật thảm hại.

Chứng kiến cái chết của Dục Tinh và Tiểu Cầm, Bội Bội biến sắc, tứ chi bủn rủn, gần như chẳng thể nhúc nhích được. Thậm chí nàng muốn thét lên nhưng cũng chẳng còn hơi để mà thét. Nàng run lẩy bẩy như một người đang lên cơn sốt. Đứng trơ ra nhìn Dương Trụy.

Dương Trụy nhìn nàng hỏi:

- Giờ thì nàng đi theo ta chứ ?

Gã vừa nói dứt câu thì một giọng nói vô hồn, vô cảm cất lên sau lưng gã:

- Người ta không muốn thì Dương trại chủ đừng ép ! Là một trại chủ có tiếng tăm ở vùng Giang Nam này càng không nên bức ép một tiểu thư chân yếu tay mềm !

Dương Trụy nghe xong dứt câu mới từ từ quay lại. Y nheo mày khi thấy không chỉ có một người mà những hai người. Đó là Ngô Tịnh và Thiếu Hoa.

Thấy Thiếu Hoa, Bội Bội phấn khích nói:

- Thiếu Hoa huynh, cứu Bội Bội với !

Thiếu Hoa nhìn sang Ngô Tịnh.

Dương Trụy nhìn Ngô Tịnh một lúc rồi nói:

- Dương mô thấy người giống một người !

- Ai ?

- Kiểm sát Ngô Tịnh ! Người có phải là Ngô Tịnh không ?

- Không sai !

Dương Trụy bắt giắc lùi lại một bộ. Gã buột miệng nói:

- Ngô Tịnh !

Ngô Tịnh khoát tay:

- Nhị trại chủ đừng sợ Ngô mô nữa ! Trước kia, đúng Ngô mô là kiểm sát, một chiêu kiếm một mạng người, nhưng bây giờ thì không còn chút phong độ đó rồi !

Y chìa hữu thủ đến trước nói:

- Bây giờ ta đã là phế nhân, cầm kiếm còn không được thì đâu còn là kiểm sát !

- Ngô Tịnh ! Người đã là phế nhân ư ?

- Đúng !

Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh nghĩ thầm :

- Ngô đại ca nói ra điều đó để làm gì ? Sao đại ca không dùng uy danh xưa kia của mình để đuổi gã này đi chứ ?

Dương Trụy suy nghĩ rồi trang trọng hỏi Ngô Tịnh:

- Ngô Tịnh, người không còn dùng kiếm được thì đã là phế nhân, sao lại còn chen vào chuyện của ta ?

- Bởi vì ta muốn nạp mạng ta và Thiếu Hoa đệ cũng như vị Cao Bội Bội tiểu thư kia cho nhị trại chủ Lĩnh Cương trại !

Ngô Tịnh ve cằm nói tiếp:

- Dương Trụy, Ngô mô biết người ! Cương Đao Dương Trụy cả giới lục lâm ai mà không biết chẳng bao giờ chịu bỏ qua cho con mồi ngon !

Dương Trụy lưỡng lự. chưa biết trả lời thế nào thì Ngô Tịnh nói tiếp:

- Ngô mô không muốn người bỏ qua ! Nếu người tham sinh quý tử thì chuyện hôm nay, ta sẽ báo cho toàn thể giới lục lâm biết, Dương Trụy chỉ là kẻ hữu danh vô thực. Trong giới lục lâm của Lĩnh Cương trại, ta nghĩ cũng có lắm kẻ thèm thuồng chức vị nhị trại chủ của Dương các hạ !

Dương Trụy ngập ngừng hỏi:

- Kiểm sát Ngô Tịnh....Người muốn ta làm gì ?

Ngô Tịnh bất ngờ chỉ Thiếu Hoa:

- Người phải đấu với Thiếu Hoa đệ của Ngô mỗ ! Lấy mạng hắn cho bằng được ! Nếu như các hạ có được thủ cấp của y xem như có được thủ cấp của kiểm sát Ngô Tịnh ! Thủ cấp của ta hãn đáng để làm vật thị oai của Dương Trụy đối với lục lâm trong Lĩnh Cương trại chứ ? Một Cương Dao Dương Trụy, lấy được thủ cấp của kiểm sát Ngô Tịnh, không chừng đến ngay cả trại chủ Lại Xương Uy dám cũng phải nhún mình trước người !

Ngô Tịnh chấp tay sau lưng hỏi dồn :

- Ta nói đúng chứ ?

Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh. Mặt chàng trang trọng cực kỳ. Cùng với những nét trang trọng đó, một lớp mồ hôi trán rịn ra. Chàng muốn nói nhưng lời nói cứ bị nghẹn lại trong cuống họng chẳng thể nào thốt ra lời.

Dương Trụy nhìn Thiếu Hoa nghi ngờ hỏi:

- Ngô tôn giá muốn ta lấy mạng gã tiêu tử đó à ?

Ngô Tịnh gật đầu.

Bội Bội biên sắc, nàng lắc đầu nói:

- Không được ! Thiếu Hoa huynh là người chân chất thật thà, chỉ biết câu cá thôi ! Sao người lại muốn huynh ấy nạp mạng cho gã lục lâm kia chứ ?

Ngô Tịnh nhìn nàng gắt giọng nói:

- Im !

Bội Bội thần thờ với câu nói của Ngô Tịnh.

Ngô Tịnh nhìn lại Dương Trụy:

- Á Cao tiêu thư kia sẽ thuộc về Dương trại chủ ! Hãy lấy mạng Thiếu Hoa đi !

Dương Trụy lưỡng lự nói:

- Ngô tôn giá không chen vào chuyện này ?

Ngô Tịnh gật đầu:

- Một phe nhân như Ngô mỗ có muốn chen vào cũng không được !

Y nói rồi quay mặt nhìn ra sông Hoàng giang.

Thiếu Hoa giờ mới lên tiếng:

- Đại ca...

Ngô Tịnh lắc đầu nói:

- Người phải tự tìm sinh lộ cho mình và Cao Bội Bội tiêu thư ! Đừng nói gì với ta cả !

Dương Trụy mỉm cười. Y dần đến hai bộ đối mặt với Thiếu Hoa:

- Tiêu tử ! Đứng trước mặt Dương Trụy nhị trại chủ Lĩnh Cương trại, người biết phải làm gì rồi chứ ? Nếu như Ngô tôn giá khoanh tay thờ ơ thì người chỉ còn mỗi một con đường để tìm sinh lộ. Đó là quỳ xuống xin Dương Trụy nhị trại chủ ! Người quỳ xuống xin Dương mỗ không ?

Thiếu Hoa lưỡng lự. Chàng thoáng liếc qua Ngô Tịnh. Nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy y có biểu lộ gì, mà vẫn khoanh tay trước ngực đôi mắt đăm đăm nhìn ra ngoài dòng Hoàng giang.

Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nhìn lại Dương Trụy:

- Nhị trại chủ Dương tôn giá ! Thiếu Hoa chỉ biết quỳ dưới chân mẫu nương mà thôi ! Còn tuyệt nhiên không biết quỳ dưới chân ai cả !

- Tiểu tử không tiếc cái mạng của ngươi à ?

Thiếu Hoa ngập ngừng rồi nói:

- Quý nhưng không làm nhục bản thân mình ! Huống chi Thiếu Hoa quỳ xuống thì đã làm nhục Ngô đại ca !

Chàng vừa nói vừa liếc trộm Ngô Tịnh.

Thiếu Hoa tưởng đâu nghe câu nói đó của chàng, Ngô Tịnh sẽ thay đổi thái độ bàng quang của y, nhưng không, Ngô Tịnh thật đứng đưng với lời nói của Thiếu Hoa cứ như chẳng nghe gì cả.

Dương Trụy nói:

- Tiểu tử ! Bồn trại chủ cho ngươi một cơ hội được sống mà ngươi không nhận à ?

Thiếu Hoa im lặng. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thiếu Hoa luyện kiếm của Ngô đại ca không phải để quỳ xin Dương tôn giá ban phát cho một sinh lộ. Kể câu xin phải là tôn giá !

- Tiểu tử, ngươi nói ta phải là người cầu xin ngươi ư ?

Thiếu Hoa gật đầu:

- Đúng !

Chân diện của Dương Trụy sa sầm. Y gắt giọng nói:

- Một kẻ vô danh lại có thể bắt nhị trang chủ Lĩnh Cương trại quỳ xin sinh lộ sao ? Lạ lùng thật ! Dương mỗ có nằm mơ cũng không tin có một tiểu tử vô danh tiểu tốt bắt Dương mỗ quỳ xin mạng sống !

Y nhìn lại Ngô Tịnh:

- Ngô tôn giá

Ngô Tịnh khoát tay như thể người bàng quang chẳng thèm nghe gì nữa cả.

Dương Trụy nhìn lại Thiếu Hoa:

- Tiểu tử, xem như ngươi mất sinh lộ rồi !

Gã vừa nói, vừa rút ngọn cương đao đeo bên hông.

Thấy gã rút binh khí, Thiếu Hoa cũng rút thanh sắt đã được chàng rèn thành một lưỡi kiếm, trông thật thô sơ. Thậm chí chuôi kiếm được bó vải, trông chẳng khác gì trò chơi của đám mục đồng.

Thấy lưỡi kiếm của Thiếu Hoa, Dương Trụy phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử, kiếm của ngươi đó à ?

Thiếu Hoa gật đầu:

- Kiếm của Thiếu Hoa đó !

- Lần đầu tiên Dương mỗ mới thấy một thanh kiếm như vậy trên đời này.

Y hất mặt hỏi:

- Tiểu tử, ngươi còn thanh kiếm nào khác không ?

Thiếu Hoa thật thà lắc đầu:

- Không, Thiếu Hoa chỉ có mỗi một thanh kiếm này mà thôi !

Dương Trụy mỉm cười rồi nói:

- Trên tay ngươi đâu phải là kiếm !

- Nó là thanh kiếm do tại hạ rèn ra !

- Thảo nào ! Dương mỗ sẽ đưa ngươi xuống a tỳ mở lò rèn phục vụ cho lão diêm chúa !

Nói dứt câu, Dương Trụy múa tít ngọn đại đao, âm thanh vù vù do đao pháp phát ra đập vào thính nhĩ Thiếu Hoa. Lần đầu tiên đối mặt với một đối thủ với dã tâm muốn giết chàng, Thiếu Hoa không khỏi căng thẳng cực độ. Mồ hôi rịn ra ướt đầm trán chàng.

Thiếu Hoa cầm thanh kiếm bằng cả hai tay. Chàng nhìn chăm chăm vào Dương Trụy.

Bội Bội cũng căng thẳng cực kỳ.

Nếu nhị trại chủ Lĩnh Cương trại múa đao thì Thiếu Hoa lại đứng phỗng ra như một pho tượng. Tinh thần sáng ngời rơi vào họ Dương. Chân diện căng thẳng cực độ.

- Tiểu tử....chết.....

Cùng với tiếng thét như sấm rền đó, cương đao của họ Dương cắt một vòng cung với âm thanh nghe rợn cả cột sống.

Âm thanh kia vừa lọt vào thính nhĩ của Thiếu Hoa thì đao ảnh với uy lực khủng khiếp bỏ thẳng đến chàng.

Thiếu Hoa nghiêng rặng, hoành kiếm đón thẳng đao ảnh:

- Keng...

Chàng thối bộ về sau một bộ.

Dương Trụy phá lên cười. Tiếng cười của gã khiến cho Thiếu Hoa khản trương hơn.

Không chỉ Thiếu Hoa mà ngay cả Bội Bội cũng lo lắng cực kỳ.

Dương Trụy nói:

- Tiểu tử, xem ra ngươi chưa phải là đối thủ của bốn trại chủ !

Thiếu Hoa nghiêng rặng:

- Đến lượt Thiếu Hoa bồi tiếp nhị trại chủ đây !

Chàng vừa nói vừa phát triển chiêu công. Một màn kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp xuất hiện. Thấy màn kiếm ảnh trùng điệp đó, Dương Trụy ngây người ra.

Hắn còn đang ngạc nhiên thì màn kiếm quang trùng điệp kia chụp đến. Họ Dương gần như không kịp hoành ngọn cương đao thì màn kiếm quang kia đã phủ lên thân pháp gã.

Bội Bội cố gắng tập trung nhãn lực mà chẳng còn nhận ra thân ảnh của gã nhị trại chủ Lĩnh Cương trại, bởi đã bị kiếm quang của Thiếu Hoa che lấp hoàn toàn.

Khi màn kiếm quang kia được Thiếu Hoa ngưng thì triển thì cũng chẳng còn thấy thân ảnh của Dương Trụy. Đập vào mắt Bội Bội là thể pháp của Thiếu Hoa với những đốm máu đỏ ối, còn gã nhị trại chủ Lĩnh Cương trại thì giờ đã là một đồng thịt bầy nhầy, chẳng còn ra nhân dạng gì nữa.

Nàng há hốc miệng, mãi một lúc mới bật ra tiếng thét:

- A....

Cùng với tiếng thét đó, Cao Bội Bội ngã lăn xuống xuống đất. Nàng sao có thể giữ được tịnh tâm cho bình thản trước cái chết kinh khủng của Dương Trụy.

Ngay cả Thiếu Hoa cũng thừ người nhìn xác nhị trại chủ Lĩnh Cương trại. Chàng gần như rơi vào trạng thái khủng hoảng mà buông rơi ngay thanh kiếm khỏi tay mình.

Toàn thân Thiếu Hoa run bần bật. Y nhìn mãi cái xác của Dương Trụy gần như không hề chớp mắt. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả mặt lẫn trang phục Thiếu Hoa.

Ngô Tịnh quay mặt nhìn lại Thiếu Hoa. Y nhìn cái xác Dương Trụy, cau mày nói:

- Thiếu Hoa đệ chỉ là người biết sử dụng kiếm chứ chưa là chủ được kiếm ! Hôm nay ngươi sống là nhờ vào kiếm, nhưng nếu gặp cao thủ cao thâm hơn họ Dương thì kiếm không cứu được Thiếu Hoa đâu !

Ngô Tịnh nói rồi quay bước bỏ đi không nhìn lại.

Thiếu Hoa gần như đứng phồng ra chẳng nghe được lời nói của Ngô Tịnh. Thân quang của chàng cứ chăm chăm nhìn vào cái xác Dương Trụy.

Thiếu Hoa nhìn mãi mới lập bập nói:

- Ta giết người....ta giết người ư ?

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Ta không muốn...ta không muốn...

Thiếu Hoa vừa nói vừa dùng ống tay áo lau mồ hôi trán mình, nhưng mắt thì cứ nhìn vào cái xác bầy nhầy của họ Dương.

Bội Bội lấy lại được bình tĩnh. Nàng ngật ngừng bước đến bên Thiếu Hoa:

- Thiếu Hoa huynh, huynh có sao không ?

Thiếu Hoa nhìn lại Bội Bội:

- Tiểu thư...Thiếu Hoa....Thiếu Hoa đã giết người !

Nàng gật đầu:

- Huynh vì Bội Bội mà phải giết hắn ! Nếu huynh không giết hắn thì hắn sẽ giết huynh và làm hại Bội Bội !

- Thiếu Hoa đâu muốn giết người !

- Bội Bội biết ! Huynh đừng lo lắng quá như vậy ! Bội Bội sẽ nói với lão nhân gia không để người bắt tội huynh đâu !

Thiếu Hoa hô hên nói:

- Nhưng huynh không muốn giết người !

- Bội Bội biết ! Huynh không muốn giết người nhưng đây là sự bắt buộc ! Thiếu Hoa không giết hắn thì hắn sẽ giết huynh và làm hại Bội Bội nữa !

Thiếu Hoa gạt đầu nhưng nét kinh hoàng vẫn còn hiện rõ qua ánh mắt của chàng.

Bội Bội cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm đặt vào tay Thiếu Hoa.

- Bội Bội không ngờ, huynh là một kiếm thủ !

- Thiếu Hoa...Thiếu Hoa cũng không ngờ !

Hết chương 11